

ПОСЛЕДЊЕ РЕЧИ ДРАЖЕ МИХАИЛОВИЋА биле су пророчанске. Ево шта се остварило ...

19.09.2017.

Из завршне речи ђенерала Михаиловића на југословенском комунистичком суду јула 1946.

“Верујем да ће се наша будућа поколења, на прави начин позабавити невино страдалима; како од немачке, усташке, муслиманске, белогардијске и балистичке, тако и од ваше (партизанске) пушке.

Такве захтеве намеће истина, као најбоља заштитница од нове несреће...

Од свих савезничких војски у свету, наша је била једина, која се борила не само на једном, на два, већ, на жалост, на три фронта: против окупатора силног и свирепог и до зуба наоружаног, против усташа који су по злочинима премашили своје немачке господаре, стављајући под нож све што је српско, без разлике, жене децу и старце, и против трећег, Титовог, најжалоснијег и најтежег фронта који су слуге црвене интернационале отвориле против националне Југославије, сламајући њене снаге и претварајући национални, у грађански рат, до истребљења...

Док ми мислим ослобођење, комунисти мисле на освајање власти ради успостављања своје диктатуре.

Уколико су се они борили против окупатора, та се борба сводила на одрану живота, њиховог, а не народног.

Њихова главна брига састојала се у сталним нападима на моју војску и друге родољубиве грађане. За време сваке борбе са Немцима, и њиховим савезницима, налазили су се у мојој близини. Тако смо целу њихову борбу осећали на својој кожи, мого теже ми, него окупатори...

“Господо судије, онај који надживи ово време, достићи ће истину и о нама који одлазимо, и о вама који ступате на наша места.

И овом приликом јако жалим што се моја војска у отаџбини, укључујући и све четничке формације, од свих остављена, није развијала онако како треба и како сам ја замишљао. Колике су штете, за наш народ што није текло по мојој замисли и да ли је стварно има, рећи ће поколења...

Гоњени пред удруженим четвороструким непријатељем, гладни, голи, боси и ненаоружани, спотицали смо се и падали. Свуда үспут из јама, у које смо упадали, чуло се и Богу тешко умирање.

Из нас на жбуњу, остајале су наше изгажене и згужване шајкаче, торбе-тканице, канице, плетене чарапе, рукавице, опанци и обојци.

Биће ми лакше на небу, ако нова поколења упале најмање 20.000 свећа, борцима које сам изгубио док ме је Тито прогонио кроз Босну.

Током овог суђења слободи сам се надао само у забораву.

Моје садашње наде и молбе усмерене су искључиво ка небу...“

Извор: webtribune.rs